

L'home més ric del món

La revista francesa « Paris-Match », del dia 26 de novembre proppassat, publica un reportatge sobre la vida de l'home que és considerat com el més ric del món: Jay Paul Getty.

No volem pas fer una glossa de l'esmentat reportatge. No és aquest el nostre propòsit. Allò que ens ha cridat l'atenció ha estat un dels titulars, imprès damunt d'una de les fotografies inserides. Diu textualment: « En aquest castell gòtic, a 25 quilòmetres de Londres, viu l'home més ric del món. Per primera vegada ha admès a dos periodistes, nostres reporters Odette Valéri i François Pagès, en la seva intimitat. *Han traspassat les reixes electròniques, la barrera dels onze policies que retenen altres tants gossos ferotges.* Darrera d'aquesta barrera, aixecada com un mur contra l'enveja, han descobert la vida solitaria de Jay Paul Getty, el rey del petroli, i el secret del seu prodigiós èxit. »

Francament, a nosaltres ens fa pena que un home tan ric, visqui talment com empresonat, aïllat del món per reixes electròniques, policies, gossos i reflectors que, durant tota la nit, il·luminen la casa, emplaçada en un parc de 70 hectàrees.

Davant d'això, la riquesa ens fa por. I aquest mur que Paul Getty ha aixecat, segons els periodistes, contra l'enveja, a nosaltres ens mou a commiseració. La vida actual d'aquest home més aviat ens fa pena.

Com ens fa pena veure'l fotografat tot sol, a l'extrem d'una llarga taula, curulla de vaixel·la d'or massís, assegurada per un valor de 40 milions. Voltat de tresors i de comoditats, se'l veu avorrit, trist, amb uns ulls i un posat que revelen desconfiança, insatisfacció... Se'l veu perdut i presoner dins la gàbia de la seva pròpia riquesa.

La lectura d'aquest reportatge ens ha fet més vigents, encara, aquelles paraules de Crist, recollides a l'Evangeli de Sant Mateu: « No podem servir a Déu i el diner ». (VI, 24). I, per això, diem que la riquesa ens fa por. Perquè, sens dubte, ens faria servir el diner, tot convertint-nos en els seus esclaus.

I nosaltres, posats a escollir, preferim més servir Déu, alfa i omega de la més completa felicitat. — M.

Espiritualitat

Si la vida és un camí, que ens porta de l'esclavitud de la mort i del pecat fins a la terra promesa del cel, l'Advent el podem comparar amb aquell moment en que els caminants, a punt de començar una nova etapa, es paren a reflexionar *Què estem fent?, es diuen, Cap on caminem? Qui ens guia? Què representa en la nostra peregrinació aquesta nova etapa? On ens deixarà? Gaire aprop del terme final?*

I aleshores vénen a la memòria aquells moments emocionants, inesborrables, en què la misericòrdia de Déu ens posà en camí, aquell moment en què (com el marxant de la paràbola), decidírem irrevocablement vendre-ho tot per a comprar la perla fina, el tresor amagat, al qual el Regne de Déu és semblant.

I aleshores vé també al pensament aquella imatge que ens hem anat fent del Reialme futur, imatge que sabem borrosa i imperfecta, però que, amb tota la seva vaguetat, gairebé de caricatura, és l'únic llaç que ens uneix amb el Regne esplèndid i cert, i és la única força que ens empeny a caminar-hi.

En aquest moment de reflexió entre una jornada i l'altra, en aquest Advent, el caminant s'adona amb estremiment de la misèria de la seva condició. Viu al desert, però no és del desert. (*Viuen al món, però no són del món*). S'adona que la seva veritable vida no és aquí. *La nostra ciutadania és en els cels*.

Malgrat això, sap que no pot menysprear el desert ni defugir-lo, perquè només fent camí, petjant fort a terra, podrà arribar a la terra promesa. Decidirà servir-se del camí conscientment i sincerament, però sabent que no és ni més ni menys que això: camí pel desert. Li serà, alhora, purificació, temptació i única possibilitat. I l'aspra bellesa de la terra àrida — les tendes, els cards, el pedregar — li serà tast i enyor d'una altra bellesa. (No és aquest l'únic sentit de l'art?) L'oasi que trobarà de tant en tant, més que repòs, li serà assaig. (I aquest deu ser el sentit de la felicitat humana, que sempre dona un goig però en fa sedejar un altre.)

El cristià que, a cada final d'etapa (i començament d'una altra), a cada retorn de l'Advent, es fa aquestes reflexions, en treu un nou ardor per a avançar i una idea orientadora, la que ens diu Sant Pau el diumenge passat: *Germans: Es hora de deixondir-nos de la son, perquè la salvació ja és més a prop que aquell dia en que començarem de creure. La nit fineix, s'acosta el dia.* (Romans, 13, 11).

Si ho entenem així, ens serà més profitós el Nadal, Pasqua, Pentecostès. Més que efemèrides d'història antiga, seran passes endavant. Veurem que el Regne de Déu és cada dia més a prop, perquè va creixent al nostre interior. I ens trobarem, a la fi del camí, que en ser-nos donat el regne, serà també veritat aquella paraula de Jesucrist: *Heus aquí que el Regne de Déu és dins de nosaltres.* (Lluc, 17, 21).

L'actualitat té un nom: Picasso

Picasso ha tornat a Barcelona. Hi ha tornat amb la millor presència que pot donar un artista: la seva obra. A Barcelona, ara, està present aquesta cosa fabulosa, inquietant i certament explosiva que és el món pictòric d'aquest espanyol universal. La Barcelona que veié i influencià els primers passos del jove Pablo Ruiz Picasso, reveu l'exposició més important, de fa molts anys, en el país, de l'artista octogenari consagrat ja com a geni de la pintura, sense el qual no es pot comprendre apenes una gran part de l'art del nostre temps.

Picasso, però, en la seva actitud vital té quelcom que excedeix l'estricta camp pictòric, perquè ha estat exemple constant de l'home que ha sabut renovar-se al ritme vertiginós que imposa la nostra època; i ha preferit el risc que comporta la renovació, la innovació, a la seguretat i comoditat de les posicions adquirides. Quan podia haver-se instal·lat còmodament en qualsevol de les seves meravelloses etapes, s'ha estimat més lluitar i seguir endavant, anar a la lluita per noves conquestes i a la recerca de nous horitzons. L'exposició de Barcelona, comprensiva de més de quaranta anys de treball i d'esforç, n'és una ben palesa demostració que cap espectador, per poc perspicaç que sigui, no podrà deixar de constatar. — J. VERDE